

EL REACTOR ATÒMIC POT ESCLATAR

CONTE FUTURISTA
PER QUIM PLA

I

Tot llegint la premsa del dia 1 d'abril de 1979: "Empleats de la central nuclear de Harrisburg, als EU, han manifestat que la bombolla de gas dins el reactor nuclear fa témer una explosió".

II

S'acostava; aquella cosa s'acostava. Des del pont de l'autopista ho veia ben clar. El terror no em deixava pensar, les idees s'esmunyien pel meu cervell sense arribar a coordinar-se. Però ho veia ben clar a través dels meus ulls esbatanats. Aquella cosa s'anava acostant.

Ho recordo perfectament: eren les onze del matí d'un dia que havia començat clar i assolellat. Però, a les onze del matí, el sol tenia un color carbassa: això fou la primera cosa que em féu adonar que aquell dia no era un dia com els altres. Aquell color carbassa em féu sortir de casa i anar al pont de l'autopista. I ara, a les onze del matí, jo era allí dret, ennartat, amb els ulls clavats a l'horitzó.

Ja feia uns quants dies que no sortia de casa. Les ordres eren estrictes: les portes i finestres ben tancades, el drap vermell visible al balcó que donava al carrer, no consumir cap més aliment ni beguda que els que proporcionaven els camions especials que la Junta Coordinadora enviava un cop al dia.

Jo era una de les poques persones que havien estat autoritzades a restar a la ciutat. O almenys així ho creia. Van començar a evacuar les dones en estat. Després els nens. I, finalment, tothom qui no fos imprescindible, a criteri de la Junta Coordinadora. Els carrers havien anat quedant deserts; només, de tant en tant, un drap vermell com el que jo havia posat al balcó indicava que allí encara hi havia un ésser vivent.

No hi havia corrent elèctric i havien tallat el telèfon. Encara no m'explico com es van descuidar de requisar els aparells de ràdio de piles. El meu atrotinat transistor era l'única cosa que em lligava amb el món exterior, amb la resta del món que esperava horroritzada el desenllac. Suposo que el neguit i el tràfec de l'evacuació els havia fet oblidar aquest detall. Es així com vam poder seguir, minut a minut, la nostra agonia.

La primera cosa que vaig saber era que, en un radi de cinquanta quilòmetres a la rodona, no hi quedaria ni un bri de vida. Per què, doncs, no ens havien evacuat a tots? Al començament ens van convèncer dient-nos que segurament que podrien arranjar l'avaria. Després, ja no ens va ser possible sortir de la ciutat. Estàvem contaminats; era com si tinguéssim la pesta. Es repetia allò que havia vist al cine o havia llegit. Una ciutat tancada a l'exterior, aïllada, ompestada, esperant a veure que passava: si es morien tots o si se'en salvava algun. Sí, com a l'edat mitja.

Tot això ho sé perquè em van cridar per assistir un malalt. Estava greu, agonitzant es pot dir. Me les vaig empecar per enviar el vigilant a cercar un medicament especial. I, quan va ser fora, vaig preguntar al malalt què havia passat. Em digué, amb la manera característica dels qui es moren, que l'havien ferit els vigilants de les carreteres. I era cert. Al mig del pit tenia un forat de bala. Havia perdut molta sang però encara tenia esma per parlar: "... han estat ells ... són molts... van vestits d'una manera estranya i desapareixen contra tothom qui s'acosta: ens tenen voltats a tots ". Quan va tornar el vigilant amb el medicament aquell home ja era mort.

Ho vaig comprendre. Estàvem en una presó monstruosa. La nostra presó tenia un radi de cinquanta quilòmetres. Érem uns empestats. Érem, al cap i a la fi, uns morts en vida.

Quants érem? Cent, dos cents, mil, dos mil...? No ho sé; no ens ho van dir mai. Potser érem cent mil i ens enganyaven dient-nos que havien evacuat la ciutat. Però, tant se val. Aquells dies tot era irreal, tot era surrealista. Què té més cent o cent mil! El principi de la fi havia començat i, en aquests casos, l'estadística compta poc.

De fet, aquell matí a les onze jo era al pont de l'autopista perquè havia comprès que tot s'havia acabat. Vaig desobeir les ordres. Quines ordres? Qui eren i on eren els qui havien donat les ordres?

